

عنوان مقاله:

مقایسه تأثیر روش تدریس حل مسأله با روش تدریس کاوشگری بر مهارتهای حل مسأله اجتماعی دانش آموزان دختر در درس علوم اجتماعی پایه پنجم ابتدایی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش در برنامه ریزی درسی، دوره 2، شماره 9 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

اسد ادیب نیا - عضو هیأت علمی دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

یحیی مهاجر - عضو هیأت علمی دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

سکینه شیخ پور - کارشناس ارشد علوم تربیتی

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش بررسی تأثیر روش های تدریس فعال بر مهارت های حل مساله اجتماعی بوده است و به مقایسه تأثیر روش تدریس حل مساله و روش تدریس کاوشگری بر مهارت های حل مساله اجتماعی دانش آموزان پایه پنجم ابتدایی در درس علوم اجتماعی شهر کرمان پرداخته است. روش تحقیق شبه تجربی است و از طرح پیش آزمون و پس آزمون استفاده شد. برای جمع آوری داده ها پرسشنامه مهارت های حل مساله اجتماعی دیزورپلا (1999 - 1982) مورد استفاده قرار گرفته است. پایایی آزمون مجدد برای این پرسشنامه بین 0/68 تا 0/91 و ضریب آلفای آن بین 0/69 تا 0/95 گزارش شده است. (دیزورپلا، نزو، به نقل از دره کردی، 1388). نتایج حاصل از پژوهش عبارتند از: نمرات پس آزمون برای دو گروه آزمایشی روش آموزش حل مساله و روش آموزش کاوشگری با کنترل اثر پیش آزمون از لحاظ آماری در سطح 0/05 دارای تفاوت معنادار است و با اطمینان 95 درصد روش حل مساله بیشتر از روش کاوشگری میانگین حل مساله دانش آموزان را ارتقا می بخشد. تفاوت معنادار بین توانایی حل مساله اجتماعی در بعد جهت یابی مثبت و منفی مساله و در بعد شیوه تکانشگری در دانش آموزانی که به دو روش مذکور آموزش می بینند، تایید نمی شود. تفاوت معنادار بین توانایی حل مساله اجتماعی در بعد حل منطقی مساله و بعد شیوه اجتنابی در دانش آموزانی که با روش تدریس حل مساله و کاوشگری آموزش می بینند به نفع روش حل مساله تایید می گردد.

کلمات کلیدی:

روش تدریس، روش حل مساله، روش کاوشگری، مهارت های حل مساله اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/464791>

